

Stór virði fóru fyri skeyti í fjør, tí ongin troling á landleiðini varð loyvd

Bátaeigarar í Havn og aðrastaðni hava sent umsókn til lögtingið og landsstýrið um loyvi til troling á landleiðini

Herfyri sendu bátaeigarar í Havn og aðrastaðni í Føroyum skriv til lögtingið og landsstýrið við umsókn um loyvi til troling á landleiðini.

Skrivið frá bátaeigarunum er seinni margfaldað, og tá vit halda tað hava almennan áhuga, prenta vit skrivið niðanfyri:

FØROYA LØGTING
FØROYA LANDSSTÝRI

Umsókn um loyvi til troling á landleiðini

Víst verður til umsókn dagfest 1. mars 1971, sum bátaeigarar

og virkir hava sent Føroya lögtingi og landsstýri um avmarkað loyvi til troling á landleiðini. Sum kunnugt fall heita uppskot á tingi, og eitt tilsvandi uppskot, fyrireikað í 1972 av Jákup Sverra Joensen, fiskifrøðingi, har skotið varð upp, at loyvi varð givið til at trola eitt avmarkað tal av døgum og á ávisum leiðum í tíðarskeiðinum mai-september, fall eisini.

Við teimum royndum, sum nú eru gjordar seinasta summar, og vísandi á tær ringu royndir, vit hava havt við fiskiskapinum nú í heyst, lutvís vegna ringt veður og lutvís vegna vánaligan fiskiskap,

loyvi vit okkum hervið at heita á Føroya lögting og Fø. landsstýri um at geva loyvi til troling á landleiðini um summaríð sambært teimum reglum, sum Jákup Sverri Joensen, fiskifrøðingur, hevur gjørt uppskot til seinasta ár.

Vit meta tað at vera rætt, at Fiskiramsóknarstovan heldur eyga við hesum fiskiskapi, og at hon tekur ábyrgd av, at troling fer fram á tilíkan hátt, at vit hava vissu fyri, at stovnurin ikki verður nervaður, og at fiskimenn við faststandandi

FÍGGINDI Í EGNUM LANDI

JOHNSIGURD JOHANNESSEN týddi

Vit fara nú undir nýggja framhaldssøgu, og er hon um kenda amerikanska brotsmannin, John Dillinger, sum varð skýrður størsti figgindi amerikanska samfelagsins. Sagan er í seks pørtum, og kemur hon at vera í blaðnum tær komandi seks vikurnar.

1. PARTUR

John Dillinger varð føddur í 1904, og gjordist móðurloysingur bert trý ára gamal. Forældur hansara vóru búnaðarfólk og áttu ein garð í Moorsville í statinum Indiana í USA. Faðirinn var arbeiðsmaður, men tey vánalgu korini, forðaðu honum at fremja eitt gott úrslit, og tá móðurin doyði, varð garðurin seldur. Teir báðir John og faðirinn, fluttu síðan úr Moorsville til Indianapolis, ið eisini liggur í statinum Indiana, og faðirinn keypti ein matvøruhandil í einum býarparti, har mikið fátæðdomi ráddi. John var, á sama hátt sum faðirinn, arbeiðssamur. Aftaná skúlatíð, hjálpti hann faðirinum í handlinum, og altíð vóru stundir at leita á ítróttarvøllin um kvöldið. Alt bendi á, at John fór at leggja lunnar undir eina góða framtíð, ikki bert fyri hann sjálfan, men eisini fyri faðirinn. John var avhildin unglingi og hevði nógv vinfólk.

15 ára gamal fekk hann elskuhug á eini javngamlari gentu. Hon segði ikki rættliga skilja hugsan hansara í hesum víður-skiftinum, og tókst ikki halda nakað álvara vera í. Hon helt, at hann var bert eitt sindur tvørligur.

Men John skilti bráðliga, hvørja hugsan gentan hevði, og gjordist óvundsjúkur. Tað gekk ikki drúgv tíð, áður enn víður-skiftini rættliga gjordust spent millum hann og gentuna. Hon gjordist illfýsin og segði seg hava rættindi at fara við tí drongi, henni hóvaði og ynskti at fara við. John fekk hesi boðini á slikan hátt, at øði spani í hann, og hann avgjordi at gevast í skúlanum.

Hann kendi seg vónsviknan, okkurt varð vorðið ódrísi; hin fróði John Dillinger varð vorðin unglingin, sum óeydnan fylgdi, hugsaði hann. John avgjordi at fara upp í marinuna, men har stóðaðist hann heldur ikki. Hálvt ár seinni, fór hann heim aftur, og byrjaði av nýggjum í handlinum hjá faðirinum. Men órogin í sinni Johns helt fram at gera um seg, og faðirinn, sum vónaði, at sonurin fór at stóðast, helt tað verða neyðugt hjá sær at gera tiltøk. Hann syrgdi fyri, at John kom at kenna eina unga, vakra kvinnu, og at enda giftust tey.

Men tiltøkini hjá faðirinum tókst ikki hjálpa nakað serligt, tí John helt onki um tann stilla dæmin, sum ráddi í heiminum, og eisini segði hann, at hann longu varð vorðin leiddur av konu síni.

Tíðin leið, og ein dagin, John var saman við onkrum vinmanni og øðrum, sum vóru honum fremmand, helt hann seg vera komnan millum fólk, ið hann veruliga kendi eina frálíka samveru við. Millum tey mongu, ið hugnaðu sær í hesi samkomu, var Ed Singleton.

Í 1924 gjordu teir báðir, John og Ed, tiltøk at fremja eina brotsgerð. Teir avgjordu at taka ein gamlan mann og geva honum eina rættliga víðgerð, men brotsgerðin miseydnadist. Tann gamli maðurin kundi beinan vegin, hann raknaði við aftur, siga, at tað vóru Ed og John, sum høvdu framt gerðina. Bert fáar tímar aftaná hesa frágreiðing, vóru teir báðir handtiknir.

Frammanundan, brotsgerðin skuldi verða framd, høvdu teir báðir avgjort, at um teir vóru handtiknir, so skuldu teir ongi tekin vísa undir avhoyringinum, sum bóru boð um, at teir kendu hvønn annan.

John Dillinger var bert 20 ára gamal, og var als ikki vitandi um, hvat framtíðin hevði at bjóða honum. Ed hevði lokað hann!

Undir rættarviðgerðini var John so ræddur, at hann segði seg ikki kunna verja gerð sína á nakran hátt, og Ed hevði givið honum skuldina fyri brotsgerðina. John hevði staðið fyrri øllum, hevði Ed sagt, og harvið hevði hann sviðið avtaluna, teir gjordu, áðrenn gerðin varð framd.

Á øðrum sinni hevði eitt menniskja, sum John hevði álit á, sviðið seg!

John varð, aftaná rættarviðgerðina, sendur á eitt sonevnt uppleringarheim, og har skuldi hann hava tilhald í drúgvu tíð. Meðan John var á uppleringarheiminum, gjordi hann sær óhugnaligar tankar, og bar eitt ávíst hatur til amerikanska samfelagið, sum tað hevði

borið seg imóti honum. Allur órætturin, sum samfelagið eftir hansara tykki hevði givið honum, fekk hann at hugsa og svara, at tá hann kom út úr hesi ræðuligu útleig, skuldi hann ikki gera nakað sum helst til nyttu. Peningur og annað skuldi tó ikki tróta. Hann skuldi fáa til vega nógmikið av øllum, og hetta skuldi verða gjørt á ein óløgigan hátt.

John fekk hópin av frágreiðingum frá øðrum fangum, sum vóru á uppleringarheiminum, um hvussu teir høvdu borið seg at o. s. fr. Og at enda hevði hann lært, hvussu ein brotsgerð á besta hátt kundi verða framd.

John hevði nú fingið sjálvsálit og dirvi, og hann slapp sanniliga eisini at royna seg. Ikki minni er sjei ferðir royndir hann at flýggja úr uppleringarheiminum, men varð tikin aftur hvørja ferðina. Leiðslan fyrri heimíð misti at enda mótið, og avgjordi at senda John til statsfongslíð Michigan City.

Og John fekk nýggjar frágreiðingar. Sammetti við fangarnar í Michigan City, vóru fangarnir á uppleringarheiminum bert á byrjunarstíg, helt John. Fangarnir her høvdu roynt tað versia, ið roynast kann á brotsmannakönun, og høvdu teir tí góða vitan um víðurskiftini. John var fangi í Michigan City í nýggja ár, men hóast alt helt hann, at hann hevði fingið væl burtur úr fangaleguni.

John segði fangunum, sum eftir vóru, farvel, og tá hann soleiðis gekk fót fyri fót út um

fongulsgrindina og veitraði til fangarnar, ið høvdu seg tætt upp at múrinum, tá mundu hvørki hann ella teir verða vitandi um, at John fór at verða størsti figgindi amerikanska samfelagsins bert 14 mánaðir seinni! ! !

Dagurin, John varð latin leysur, var 22. mai 1933.

Hann var nú 29 ára gamal, og meðan hann sendi seinasta eygnakastið til statsfongslíð í Michigan City, hugsaði hann, at avgerðin um at hevna samfelagið, sum eftir hansara tykki hevði givið honum so ringa víðferð, skuldi gerast veruleiki.

Meðan John hevði verið fangi í Michigan City, hevði hann saman við fimm øðrum fangum avgjort, at tann av teimum, sum fyrst varð latin leysur, skuldi gera tiltøk, at fáa hinar fyra leysar á loyniligan hátt. Teir, sum talan varð um, umframt Dillinger, kallaðust Clark, Hamilton, Makley og Pierpont.

Og John sveik ikki tað, hann hevði lovað teimum.

Longu sama dagin, hann varð latin leysur, fór hann undir tiltøkini, og skuldu tey standa við teir næstu fyra mánaðirnar. Hann flutti skjólvápni inn í fongslíð á loyniligan hátt, og alt tað, hann hevði »lært« í fongslinum, kom honum til mikla nyttu í hesum sambandi. Nógv bendi á, at tiltøkini fóru at eydnast — og tað vael. Kan-ska gjordi tað, at hann kendi fangavórðarnar og vaktarskifti teirra so vael, sitt til, at tiltøkini fóru at eydnast.

(Framhald)